

Magabiztosság

Nehéz volna azt állítani a mai magyar közszolgálati médiáról, hogy kormánypárti és ellenzéki álláspontok megjelenítésének arányában kiegyensúlyozott állapotok uralkodnak benne. Ám bármennyire közismert is első közjogi méltóságunk „aranymondása”, hogy akinek a Rádió vagy a Televízió műsora nem tetszik, az egyszerűen tegye a gombra a kezét és kapcsolja ki a készüléket, az ellenzéki gondolkodású állampolgárok nagy része valószínűleg nem él ezzel a lehetőséggel. Inkább nyeli a médiamérget és a saját mérget („Szítál-e lassú mérget?...”), vállalja még a gutaütés kockázatát is. Hiába, látnunk kell, hol élünk!

Ennek megfelelően bizonyára nagy nézettségnek örvendenek az Össztűz, Keresztűz és Kinn-padon c. tévéműsorok is. Amelyeket akkor is ezen a néven emlegetünk, ha olyan politikai személyiségeket „faggatnak” a máskor oly éles nyelvű riporterek, akikre úgy mosolyognak, mint galamb a tiszta búzára, és kemény, éles kérdések nekikszégezése helyett, mintha inkább hájjal kenetnék őket. Kevésbé tisztelettudó kérdéseket is csak azért kapnak időnként, hogy remekül vágják ki magukat a „kényes” helyzetekből...

Most november elején aztán történt valami, amitől a „jóhiszemű”, „elfogulatlan” átlagnéző és -hallgató számára is világossá vált: akit igazán ösztűz vagy keresztűz alá akarnak venni, (mintegy valami láthatatlan tűzmester intésére), vagy kőpadra akarnak ültetni, azt eleve még képernyőre vagy a közelébe se engedik. Hogyisne! Hogy még érveljen vagy védje magát az őt támadó sajtó fórumokban, vagy pláne az általa oly jól ismert televízió valamelyik adásában!

Pálffy G. Istvánról ui. (ha még valaki most sem tudná, hogy róla van szó) az SZDSZ szóvivője, Fodor Gábor úr azt nyilatkozta: szó sem lehet róla, hogy Pálffy G. István a Magyarország 2000 c. műsor szerkesztőségének tagjaként újra a Magyar Televízióban dolgozhasson. Mert pártja, az SZDSZ nem engedi. Megvétőzta. A Freedom House által amúgy is csak részben szabadnak minősített magyar sajtó, a magyar sajtószabadság nagyobb dicsőségére.

Betetőzi még ezt a dicsőség-palotát, hogy nem is sikertelen vétőkísérletről van szó. Hanem, úgy látszik, egy – még egyelőre informális vétőjogról. Ezt minden jel szerint az SZDSZ is így látja és látatja. De lehet, hogy inkább csak szeretné! Nem banná, ha a magyar közvélemény ebben a pökhendiségben, arroganciában valami baljós magabiztosságot látna. Csakhogy sokkal jobban ismerik a közvélemény-kutatási adatokat, a maguk helyzetét, a maguk népszerűtlenségét annál, minthogy ne tudnák: ezt akkor is meg kell játszani, ezt a magabiztosságot, ha egyre kevesebb okuk van rá. Merthogy a közvélemény is él a gyanúperrel: ez a magatartás nem a magabiztosság fölénye, hanem egy parlamenti küszöb környékén tántorgó, levitézlett, leszerepelt, magát egyre inkább lejárató kompromittáló kormánypart választás előtti, kétségbeesett kapkodása. Amely végül is öngólok sorozatához vezet. Minél agresszívebben lép föl, annál inkább.

Ilyen öngól volt már annak idején Tamás Gáspár Miklós bolsifaszizmust vagy posztbolsifaszizmust idéző megnyilvánulása is. Miszerint föl kell borogatni a fasiszta(!) = ellenzéki sajtótermékeket árusító újságosbódékat. Bármennyire nem vállalta őt – ellenzéki képviselőként – még a saját pártja sem, neve mégis elválaszthatatlanul összeforrott vele, méltóképpen reprezentálja, és – kompromittálja. De öngól volt az is, mikor Pető Iván néhány nap „hadműveleti tanácskozás” után megindította a támadást a róthmanózó Maczó Ágnes ellen. Sikerült is belőle, ilyen indirekt módon nemzeti hőst fabrikálnia. Akivel így aztán sokkal nehezebb dolga volt az SZDSZ politikai akaratát nem éppen semmibevevő és a politika undorító útvesztőiben jóval inkább eligazodni képes Torgyán Józsefnek. Azt a gyanút, hogy Pető Ivánt épp e balul sikerült kísérlet miatt kellett visszavonni az első vonalból, mostani hirtelen, a Maczó kiszorításának pillanatára időzített előretérése is erősíti.

Folytatódott most ez az öngólsorozat Eörsi István és Bodor Pál Népszabadságbeli cikkével (1997. november 10.). Eörsi István *zsigeri gyűlölettel* csepegő írása (Pálffy, a kielégíthetetlen), melyet azzal is

visszaigazol, hogy saját szubjektív és torz optikáját teljesen természetesnek véve, ő jellemzi Pálffy-t úgy, mint akinek „még akkor sem olvadna le az indulat az arcáról, ha időjárás-jelentést olvasna fel” (bár még ezt sem teheti), ismét nem az SZDSZ szellemiségének értelmesebb megnyilvánulásai közé tartozik. Elbizakodottságában nem számol ui. azzal, amivel a Róth Manótól és garnitúrájától elhatárolódnak nem hajlandók, vagy csak ímmel-ámmal hajlandók, sem számolnak. Hogy a magyar közvélemény sohasem felejtje el és sohasem bocsátja meg Eörsi István német televízióknak adott nyilatkozatát. Melyben Konrád György társaságában, ám nála jóval kevésbé visszafogottan föllépve kijelentette, hogy a Rákosi-rendszer nem elég következetesen folytatta a jobboldali fasiszta csűrhével való leszámolást. Sajnos, nehéz lenne a kontextust úgy értelmezni, hogy Eörsi az ÁVH állományába átvett nyilas gazemberekre gondolt...

Nem sokkal megnyugtatóbbak Diurnus cikkének állításai sem. Noha őt lát-szatra nem a gyűlölet, hanem a „humanizmus” vezérli. Ennek jegyében helyesli, ha Pálffy visszakerül a televízióhoz, csak azt nem, ha a közszolgálatihoz. (Ahonnan egyértelműen és bevallottan politikai okok miatt elbocsátották.) – Mért nem inkább valamelyik kereskedelmi televízióhoz megy? – kérdi Bodor Pál. Nehogy már valakit el kelljen bocsátani miatta! (Csak őt és stábját lehetett.) Nincs ugyan ezen a megközelítésen miért csodálkozni, ha arra gondolunk, hogy Magyar Bálint teljes lelki nyugalommal kijelentette: a munkanélküli pedagógus (pl. magyartanár) menjen el, illetve képezze át magát biztosítási ügynöknek. Figyelemreméltó ez a diurnusi kitétel is: „Eszembe sincs feltételezni, hogy a politikai magatartás genetikai eredetű.” – Még szép! – felelhetnénk rá rögtön. Mert függetlenül attól, hogy ezt a mondatát hányan hiszik el neki, közéletünkre elég jellemző, hogy a genetikai kódokban való gondolkodást hány-szor rásütötték már olyanokra, akiknek ez valóban eszüik ágában sem volt. Meghurcolták, legszívesebben lágerbe zárták volna őket. Bodor Pál kegyesen biztosít róla, hogy eszében sincs, de ugyanúgy

vagy kapkodás?

megengedhetné magának azt is, hogy legyen. Mert – amúgy – a kettős mércével mérés távol áll tőle. Szabó Albert emlegetése is eléggé árulkodó, önleplező, mint akinek „elvarátaival” együtt etnikai alapon „oka lenne” kizárni, sőt, „kirepíteni” Pálffy G. Istvánt, Lovas Istvánt és „szegény megboldogult” Benedek Istvánt a magyarság soraiból. Mintha nem tudná Szabó Albertől az egész nemzeti oldal is, hogy ki ő és honnan szalajtották! Különösen Maczó Ágnes parlamentbeli kijelentése óta. És mintha éppen a nemzeti oldal indított volna gyűlöletkampányt Pálffy G. ellen, és nem az a másik oldal, amelynek Szabó Albert megbízott ügynöke, provokátora!

Bizonnyal eszébe jut az embernek az efféle diurnusi érvelésről az is, hogy vannak e honban olyan honpolgárok, akiknek a szájából-tollából végképp hiteltelen volna egy efféle „eszemben sincs...” kezdetű deklaráció. Az is emlékezetünkbe idéztetik – ugyancsak némi öngól-jelleggel –, hogy egy nemzethez tartozni, egy nemzeti eszmét, érdeket képviselni, egyesek szerint még ma is születés és nem vállalás kérdése. S visszaigazolván láthatjuk azok

gyanúját is, akik szerint ma is vannak, akik árulásnak tekintik, ha némelyik magyar állampolgár hazaszeretetével másokat megszégyenítve komolyan veszi Petőfi szavait: „Ha nem születtem volna is magyarnak, e néphez állanék ezennel én, mert elhagytott, mert a legelhagyatottabb minden népek közt a föld kerekén”.

...Mindezek az öngólok akár úgy is tekinthetők, hogy ellenségei jó reklámot csinálnak Pálffy G. Istvánnak, aki büszke lehet rá, hogy éppen azok támadják, akik támadják. Csakhogy ez olyan reklám, amely csak megfelelő idő elteltével hozhat valamit a konyhára, és addig még meg is kell élniük valamiből a Pálffy-féle kielégíthetetlen, dúsgazdag zsebrákoknak. Akik képesek arra, hogy egy-egy nemzeti sajtóforumért saját egzisztenciájukat tönkretévő áldozatot hozzanak. – És sajnos, hasonlóképpen csak bizonyos idő elteltével realizálódik annak az önlejárásnak az eredménye, amelyet Pálffy G. ilyen útszéli megtámadása jelent a támadóknak és táboruknak. Akik nagy fenekükben és magabiztosságukban még egy olyan tévéműsortól is reszketnek, amely csak évek múlva kerülhetne úgylis

adásba. (De ha egyszer Pálffy G. csinálja...)

„A bohóktól kárhozzatni: fény” – írta szelíd bölcsességgel Berzsenyi, több mint másfél évszázaddal ezelőtt. Azóta már a dicsőséges XX. században megtapasztalhattuk és megtanulhattuk, hogy – a kárhozzatás helyett – a gyűlölet zsilipjei az írástudók (?) számára is megnyíltak, és hogy nem „bohók”, hanem olykor valóban vérben gázoló bohócok, kalandor költéltáncosok, garázda mutatványosok rángatózásának ritmusára ráng maga a történelem is. Mikor sikerül elérniük, hogy a cirkuszi játékokra éhes közönség önfeledten tapsol nekik. Mégis bízunk kell abban, hogy ez a közönség itt Magyarországon is okult, a saját kárán, a saját kárából is. És nem fog többet megfedkezni magáról. Mert pontosan látja és számon tartja, hogy kik azok, akiknek szelleme szülői a század második fele magyar történelmének legvéresebb kezű diktátorai. És hogy kik azok, akiknek testi-lelki-szellemi gyökerei ma is ebből a despotizmusból táplálkoznak.

Kiss István

Budapest, 1997. november 17.

ELTE Radnóti Miklós

Gyakorló Gimnázium

Dr. Réz Gáborné, igazgatónő részére

1146 Budapest

Cházár András út 10.

Tisztelt Igazgatónő!

A Független Kisgazdapárt nevében tiltakozásomat fejezem ki az ön vezetésé alatt álló gimnázium diákjainak magatartása miatt!

1997. november 14-én délelőtt a Radnóti Miklós Gimnázium tanulói a magyar nemzetet sértő és kegyeletgyalázó tevékenységükkel vonták magukra a kerületi, a fővárosi és a vidékről érkezett polgárok figyelmét.

1997. november 14-én, pénteken 10 órai kezdettel a Független Kisgazdapárt a XIV. kerületi Abonyi u. 6. számú társasház falán elhelyezett emléktábla leleplezésére ünnepséget szervezett. Az említett ház lakója volt Arany Bálint, a Független

Kisgazdapárt országos szervezője, koncepció perben életfogytiglani börtönre ítélt politikus. Arany Bálint halálának 10. évfordulója alkalmából dr. Torgyán József pártelnök, országgyűlési képviselő avatóbeszédével emléktáblát avattunk. Rendezvényünkön több százan vettek részt, köztük az országos napilapok tudósítói, valamint országos és a helyi tévé riporterei.

A megemlékezés a magyar Himnusz eléneklésével kezdődött, amikor a Radnóti Miklós Gimnázium Abonyi utcai termeinek ablakaiból a diákok alpári és obszcén kifejezések ordibálásával igyekeztek megzavarni az ünnepség kezdetét. A diákok viselkedése óriási felháborodást váltott ki, majd dr. Homoki János országgyűlési képviselő, frakcióvezetővel felkerestük az iskolában Dancz Péter igazgatóhelyettes urat, akinél panaszt tettünk. Az igazgatóhelyettes úrral közösen felkerestük azt az osztálytermet, ahonnan az egyik diák az ablakon kihajolva a leg-

durvább kifejezéseket ordította, és mindketten egyértelműen kiválasztottuk az osztály diákjai közül az illetőt.

Sajnálatos, hogy az igazgatóhelyettes úr ígérete ellenére a következő szünetben egy emelettel följebb lévő tantermekből hasonló megemlékezés-gyalázásra került sor!

Fentiek alapján kérem a tisztelt igazgatónőt, szíveskedjék tájékoztatást adni, hogy milyen lépéseket tett, vagy tesz ezen országos jelentőségű botrány kapcsán.

A Radnóti Miklós Gimnázium tanárai és diákjai számára mellékelten küldöm a Független Kisgazdapárt XIV. kerületi szervezetének havi értesítőjében megjelent Arany Bálintról szóló méltatást. Ebből kiderül, ki is volt az a magyar politikus, akinek emléktáblája előtt november 14-én tisztelegtünk.

Fentiek alapján várjuk a Radnóti Miklós Gimnázium vezetésének választát.

Bort, búzát, békeséget!

Horváth Béla